

Десять принципів академічної доброчесності для викладачів

<p>1. Утверджувати важливість академічної доброчесності</p> <p>Заклади вищої освіти покликані бути поборниками істини. Члени викладацького колективу мають забезпечувати необхідні умови, щоб справа відшукування та утвердження істини ґрунтувалася на певних ключових цінностях, які включають ретельність, коректність і чесність.</p>	<p>2. Плекати любов до навчання</p> <p>Відданість академічній доброчесності посилюється високими академічними стандартами. Більшість студентів якнайкраще розкривають свої таланти й здібності тоді, коли академічна робота вважається складною, актуальною, корисною та справедливою.</p>
<p>3. Ставитися до студентів як до самостійної особистості</p> <p>Викладачі мають ставитися до студентів як до самостійної особистості, тобто кожен студент заслуговує на особисту увагу й повагу. Загалом студенти відповідають взаємністю і поважають кращі якості своїх вчителів, у тому числі їхню відданість академічній доброчесності.</p>	<p>4. Створювати атмосферу довіри в класі</p> <p>Більшість студентів є зрілими дорослими людьми, які цінують середовище, вільне від свавільних правил і тривіальних завдань, де довіра завойовується й надається.</p>
<p>5. Заохочувати відповідальність студентів за академічну доброчесність</p> <p>При належному спрямуванні студентам можна надавати значні повноваження у сфері сприяння та захисту найвищих стандартів академічної доброчесності. Студенти воліють працювати в спільнотах, де конкуренція є справедливою, чесність користується повагою, а нечесна поведінка карається. Вони розуміють, що одним з найбільших стимулів до академічної нечесності є відчуття того, що така поведінка є поширеною та не стримується.</p>	<p>6. Формулювати чіткі очікування для студентів</p> <p>Професори й викладачі є тими, хто несе найбільшу відповідальність за створення та розвиток освітнього середовища і досвіду. Вони повинні наперед чітко роз'яснити свої очікування стосовно чесності в академічній роботі, включаючи характер і межі співробітництва між студентами. Більшість студентів хочуть мати такі настанови та вітають їх присутність у програмах курсів, які ретельно пояснюються викладачами в класі</p>
<p>7. Розробляти справедливі та релевантні форми оцінювання</p> <p>Студенти очікують, що їхня академічна робота буде оцінюватися повно і справедливо. Викладачі мають використовувати (а також постійно критично переглядати й доопрацьовувати) такі форми оцінювання, які вимагають активного і творчого мислення та просувають навчальні можливості для студентів.</p>	<p>8. Обмежувати можливості для академічної нечесності</p> <p>Попередження є критично важливою стратегією захисту від академічної нечесності. Студенти не повинні мати спокуси або стимули до вчинення академічної нечесності через неоднозначні правила, невизначені чи нереалістичні стандарти співпраці, неналежне управління навчальним середовищем або слабку безпеку під час іспитів.</p>

9. Кидати виклик академічній нечесності, коли такі випадки трапляються

Студенти спостерігають за тим, як поведяться професори та викладачі, які цінності вони підтримують. Члени професорсько-викладацького колективу, які ігнорують випадки академічної нечесності або ставляться до цього як до дрібної прикраси, дають зрозуміти, що ключові цінності академічного життя, і загалом життя в суспільстві, не варті значних зусиль для їх дотримання.

10. Допомогати визначати та підтримувати загальноуніверситетські стандарти академічної доброчесності

Випадки академічної нечесності, вчинені окремими студентами, можуть траплятися в штучно визначених підрозділах факультетів та інститутів. І хоча професори та викладачі мають бути первинними взірцями поведінки щодо академічної доброчесності, відповідальність за визначення, поширення та захист академічної доброчесності має бути справою всієї спільноти – не лише щодо виявлення неодноразових порушників і застосування послідовних належних правових процедур, але й щодо утвердження спільних цінностей, які роблять коледжі та університети справжнім корисним ресурсом.

«Десять принципів» уперше опубліковані як стаття «Викладачі та академічна доброчесність» у виданні «Synthesis: Law and Policy in Higher Education», літо 1997 р., редактор Гері Павела.